

Bernd Perplies & Christian Humberg

HRDINOVÉ z DRAČÍ ULICE

Ďábelské zrcadlo

FRAGMENT

Hrdinové z Dračí ulice Ďábelské zrcadlo

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

Bernd Perplies & Christian Humberg Köln
Hrdinové z Dračí ulice – Ďábelské zrcadlo – e-kniha
Copyright © Fragment, 2015

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

HRDINOVÉ z DRAČÍ ULICE

Ďábelské zrcadlo

Bernd Perplies & Christian Humberg

 FRAGMENT

čtení ■ radost ■ poučení

Bernd Perplies & Christian Humberg Köln
Hrdinové z Dračí ulice – Ďábelské zrcadlo

Poprvé vydalo v roce 2012 nakladatelství Schneiderbuch, které patří do skupiny EGMONT, Verlagsgesellschaften mbH, Gertrudenstrasse 30–36, 50667 Köln
© 2012, EGMONT, Verlagsgesellschaften mbH, SchneiderBuch, Cologne
Illustrations by Michael Bayer (map by Daniel Ernle)
Lic.: Agentur Dr. Ivana Beil, Schollstr. 1, D–69469 Weinheim
ISBN 978-3-505-12953-7

Z německého originálu *Drachengasse 13 – Der dämonische Spiegel*
přeložila Vladana Hallová.

Redakční úprava Kateřina Matoušková

Jazyková korektura Marie Kejvalová

Odpovědná redaktorka Helena Klečková

Technická redaktorka Daruše Singerová

Vydalo nakladatelství Fragment ve skupině Albatros Media, a. s.,

se sídlem Na Pankráci 30, Praha 4

číslo publikace 23 334, 1. vydání, 2015

Sazbu zhotovilo Grafické a DTP studio Fragment.

České vydání © Fragment, 2015

Translation © Vladana Hallová, 2015

Cover photo licensed by www.deposiphotos.com/Andrey_Kuzmin

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této publikace nesmí
být rozšiřována bez písemného souhlasu majitelů práv.

www.fragment.cz

www.albatrosmedia.cz

ISBN tištěné verze 978-80-253-2516-2 (1. vydání, 2015)

ISBN e-knihy 978-80-253-2617-6 (1. zveřejnění, 2015)

ALBATROS MEDIA a.s.

Obsah

1. Záhadný nález.....	7
2. Noční stíny.....	22
3. Špatné ráno	33
4. Zády ke zdi	49
5. Pátrání po stopách	62
6. U Hranatého stolu	76
7. Duchové útočí!	84
8. Setkání s minulostí	98
9. Rytíři Hranatého stolu.....	113
10. Poplach v Gumpově příboji	131
11. Mezi nepřáteli.....	144
12. Bitva v paláci	156
13. Na ostří nože.....	170

TOMRIN

Tomrinovi z Wiesensteinu je dvanáct a je synem velitele městské gardy. Je silný, odvážný a vždy připravený pomoci přátelům v nouzi. Někdy má ale sklony jednat ukvapeně a bez rozmýšlení.

Hanisse (Nisse) je dvanáct a žije s maminkou-kuchařkou v areálu Kouzelnické univerzity. Tam se učí čarovat, ale potají, protože je to dovoleno pouze chlapcům. Její přátelé Sando a Tomrin nepřestávají žasnout, co všechno už umí.

HANISSA

Sandovi je třináct a žije v Přístavní čtvrti. Od smrti rodičů se o něj stará trpaslík Gump, kterému patří hospoda Gumpův příboj. Sando je na ulici jako doma a venku se vyzná jako nikdo jiný.

Fleck je mladý létající drak se zakrnělými křídly. Sežere, na co přijde, a je děsně nešikovný. Když dostane strach, promění se v příšeru! Tomrin se Sandem a Hanissou se o něj starají.

Ušlechtilým hrdinům z MPS –
našim rytířům od Hranatého stolu

Kapitola 1 Záhadný nález

„No tak, Tomrine, hod' mi ho!“ zavolal Sando a zvedl ruce nad hlavu.

V příštím okamžiku prosvítl malý kožený míček vzduchem a s plesknutím mu přistál v dlaních. Chlapec v záplatovaných kalhotách se zasmál a podíval se na nadšeného Flecka, který se k němu neohrabaně řítil a sotva popadal dech.

„Tak co, Flecku, přineseš mi ho?“ Pokušitelsky mával okousaným koženým míčkem dráčkovi před čumákem sem a tam.

Fleck po něm nadšeně chňapal, ale Sando byl pokaždé rychlejší a ucukl.

„No tak, chyt' ho,“ škádlil ho.

Vyhodil míček do vzduchu a sledoval, jak Fleck s očima vykulenýma rozčílením natahuje krk do výšky. Mladý drak se zakrnělými křídly se odrazil na zadních nohou, vymrštil se vzhůru, natáhl čumák dopředu, ale padající míček se od něj odrazil. Prudce odlétl doleva a narazil na hranu stolu tak silně, až se Hanissiny kouzelnické potřeby roztrásky – a udeřil Tomrina do žaludku.

„Uff,“ vyhekl blondatý syn velitele městské gardy.

„No tak, kluci!“ Hanissa mrzutě okřikla rozdváděnou trojici. Rusé kudrnaté vlasy lemující její tvář připomínaly plamínky a v očích jí hněvivě blýskalo. „Musíte řídit tady uvnitř, když se tu pokouším vážně čarovat? Venku je dost velký dvůr, tam nikoho rušit nebudete.“

„To není pravda, rušili bychom při práci Glukka,“ namítl Sando s nevinným výrazem. „Jestli sis nevšimla, venku prší.“ Ukázal za sebe na pootevřené okno, kterým se snažili odvětrat zápach z Hanissiných kouzelnických experimentů. Zvenku bylo slyšet pravidelné bubnování kapek. Za takového počasí měl starý chrlič vody Glukk vždy spoustu práce.

Špatné počasí už trvalo celé dny. Nad bondingorskými věžemi a střechami ležela temná mračna. Přes den přšelo a v noci se z řeky Fleet vyvalila do městských ulic a uliček mlha. Za takového počasí by se člověk nejraději doma

zachumlal do vlněné deky někde blízko krbu a popíjel čaj s medem.

Jenomže to by musel Tomrin zůstat v pevnosti bondingorské městské gardy, Hanissa s Fleckem v Kouzelnické univerzitě a Sando v Gumpově příboji, přístavní krčmě svého trpasličího strýce. A to nikdo z kamarádů rozhodně nechtěl. Proto se navzdory dešti vypravili ven a sešli se ve svém tajném úkrytu v Dračí ulici č. 13.

Dům, ve kterém se pravidelně scházeli, zasáhlo před lety nepovedené zneviditelňovací kouzlo z nedaleké Kouzelnické univerzity. Od té doby z něj kromě malého kousku zdi s oknem zakrytým starou plachtou nebylo nic vidět. Svět na něj zapomněl – a kamarádům to vyhovovalo. Měli jistotu, že je tu nebude nikdo rušit.

„Mně je jedno, jestli prší, nebo ne,“ vysvětlovala mezitím Hanissa a postavila několik lahviček, které náraz míčku povalil. „Jestli se tím svým míčem strefíte do mého kotlíku a odvar z pelyňku se vylije na to kočičí zlato, bude to tady uvnitř tak strašně smrdět, že sem nebudeme minimálně dva týdny moct vkročit. Takže jděte prosím dovádět někam jinam, pro mě za mě třeba nahoru do chodby.“

Tomrin pokrčil rameny. „Tak pojďme. Necháme naši skvělou kouzelnici v téhle alchymistické laboratoři samotnou.“ Mrkl na Flecka, zakřenil se na něj a zvedl míček.

„Flecku, finta! Chytej!“ Otočil se k němu bokem a hodil míček do zadní části pokoje. Míč se odrazil od země a skočil na schodiště vedoucí do prvního patra.

Fleck nadšeně vykvikl a vyrázil. Aportování mladého dráčka nikdy moc nebavilo, ale společné dovádění s míčkem bylo něco úplně jiného. Nadšeně a nemotorně přeběhl přes magické symboly, které na zem kolem stolu nakreslila křídou Hanissa, a proskočil mezi těžkými, červotočem prolezlými trámy podpírajícími strop.

Vtom se ale drápek zachytil v otvoru jednoho z tmavých prken pokrývajících podlahu. Něco cvaklo. Fleck vyděšeně vykvikl a s bouchnutím přistál čenichem napřed na všech čtyřech. Všechny kelímky a skleničky na Hanissině stole se opět zatřáslly.

„Flecku!“ vykřikli tři kamarádi současně.

Mladý drak se sbíral ze země, frkal a potřásal hlavou. Sklonil dlouhý krk a předními tlapkami si mnul strakatý čenich.

Hanissa se k němu okamžitě rozběhla a sedla si vedle něj na bobek. Začala ho hladit po hlavě. „Všechno v pořádku?“

Fleck znovu zafrkal, kýchl, otrásl se a vlhkým dračím čenichem do dívky štouchl.

„Ale fuj,“ vyjekla Hanissa.

Tomrin se Sandem se rozesmáli. „Tak zlé to snad nebylo,

ne?“ poznamenal Tomrin. Došel k Fleckovi a poplácal ho po šupinaté hlavě. „Ty jsi ale motovidlo.“

„Je to tak,“ potvrdil Sando. Pohledem zabrousil k poklopu v zadní části pokoje, pod kterým se nejspíš nacházel přístup do sklepa.

Pak se zarazil. Už se dvakrát nebo třikrát pokoušeli těžký dřevěný poklop zvednout, ale nikdy se jim to nepovedlo. Tomrin kdysi prohlásil, že zespodu bude nejspíš zástrčka, což ale oběma chlapcům připadalo dost divné.

Jenže teď byl poklop na prst otevřený!

„Lidičky, podívejte!“ Překvapený Sando ukazoval na otvor v podlaze. Oběhl stůl uprostřed místnosti, aby si to celé mohl prohlédnout zblízka. „Ten poklop...“

Tomrin nechal Flecka stát a přešel k Sandovi. „Odkdy je to otevřené?“ zeptal se.

Sando se podíval po Fleckovi bezelstně sedícímu vedle Hanissy. „Moment,“ řekl a šel k dráčkovi. „Flecku, uхни kousek.“ Jemně ho odstrčil z místa, kde dráček zakopl. Fleck nevrle zakňoural, ale posunul se.

Pod jeho pravou tlapou se objevil otvor, do kterého se mu zahákly drápky. Sando poklekl a začal si díru zkoumavě prohlížet. Nic divného však nenašel. Opatrně dovnitř sáhl jedním prstem a zkoumal otvor zevnitř. Náhle pod prknem něco nahmatal. Něco, co mu připadalo jako...

„Páčka!“ vykřikl. „Tady je pod podlahou ukrytá tajná páčka. Fleck ji asi omylem přehodil a otevřel tak uzavírací mechanismus poklopu.“ Uznale hvízdal. „Ať už to sestrojil kdokoli, muselo mu hodně záležet na tom, aby do sklepa nikdo nevezl.“

„A kromě toho musel znát nějakého gnómského hodi náře,“ dodal Tomrin. „Kdo jiný by dokázal sestrojít takovýhle mechanismus?“ V očích se mu objevil zvědavý záblesk. „Tak co říkáte, porozhlédneme se po tom sklepe?“

„Já nevím.“ Hanissa zaváhala. „Ten sklep byl určitě takhle zabezpečený z nějakého důležitého důvodu.“

„A stejně tak důležitým důvodem je, že Fleck zakopl o tajnou páčku,“ zakřenil se na ni Tomrin. „Bohové si nejspíš přejí, abychom to tajemství rozluštili.“

Dívka protočila oči. „Ne že mi začneš vykládat něco o osudu a poslání a tak podobně. Fleck je prostě nemotora a nic si před ním není jisté – dokonce ani několik desítek let starý tajný mechanismus.“

„Pro mě za mě,“ odpověděl Tomrin. „Ale stejně bych rád věděl, co je dole. Ty ne, Sando?“

Chlapec přikývl. „Jasně že jo.“

Hanissa si povzdechla. „Tak dobře. Ale nebudete si stěžovat, až vám pak řeknu: ‚Já jsem vám to říkala.‘“ Vstala a přešla ke stolu.

„Co to děláš?“ zeptal se Sando.

„Jdu pro svíčky,“ odpověděla trochu podrážděně. „Nebo tam dole chcete pobíhat potmě?“ Posbírala několik tlustých pahýlů svíček a vzala krabičku sirek.

Všichni se postavili kolem pootevřeného poklopu. Tomrin se sklonil, uchopil jeho okraj a naposledy tázavě pohlédl na Sanda. Když příkývl, zvedl padací dveře vzhůru a nechal je prudce přepadnout dozadu. S ohlušující ránou narazily do stěny. Na kamarády se z hlubin vyvalil závan chladného a vlhkým zdivem páchnoucího vzduchu.

Sando se mimoděk otrásl.

Pod padacími dveřmi se objevilo příkré dřevěné schodiště vedoucí dolů do tmy. Schody vypadaly překvapivě zachovale, jako by nebyly příliš používané. Víc toho Sando neviděl.

„Já půjdu první,“ prohlásil Tomrin. Vzal si od Hanissy zapálenou svíčku a začal opatrně sestupovat po schodech.

Sando se vydal za ním. „Ne, Flecku, ty zůstaneš nahoře,“ zaslechl za zády Hanissin hlas. „Už ses toho navyváděl dost. A kromě toho vůbec nevíme, co na nás dole čeká. Nechceme, aby ses pak z nějakého leknutí tam dole přeměnil.“

V tom musel dát Sando Hanisse za pravdu. Od té doby, co se Osrum, bývalý Fleckův majitel a velitel bondingorské Dračí školy, pokusil uzdravit dráčkova zmrzačená křídla

nekvalitním kouzelným lektvarem, měl Fleck takový menší – či spíše větší – problém. Kdykoli se začal bát, proměnil se v obrovskou dračí nestvůru.

Jako takzvaný Noční žrout napáchal v Bondingoru spoustu neplechy, dokud mu Tomrin s Hanissou a Sandem s použitím magie nepomohli. Od té doby se Fleck docela dobře ovládal. I když občas se v něm skrytá strašlivá obluda přece jenom probudila. A s něčím takovým nechce být Sando zavřený v úzké sklepní chodbě, když se tomu dá včas zabránit. Ne snad, že by byl proměněný Fleck zlý. Ale když se z malého nemotory stane obří nemotora, není to úplně bezpečné.

Jeden za druhým sestoupili Sando, Tomrin a Hanissa po dřevěném schodišti dolů. Sklep se překvapivě nenacházel přímo pod prkennou podlahou, ale vypadalo to, že je ještě hlouběji pod zemí. Jenom tak si dovedl Sando vysvětlit, proč je schodiště tak dlouhé.

Když byli dole, objevila se před nimi úzká chodba. Stěny i strop byly zděné, podlahu tvořila udusaná hlína. Napravo i nalevo byly dvoje zavřené dřevěné dveře a Sando začínal mít dojem, že sklepení je mnohem větší než dům, pod kterým se nachází. *Kdoví, jak staré ty zdi asi jsou?* pomyslel si chlapec a rozbušilo se mu srdce. Celé to místo mu náhle začalo připadat strašidelné. Po zádech mu přeběhl mráz.

Tomrin přistoupil k prvním dveřím nalevo a položil ruku na železnou kliku. Stiskl ji a zatáhl, ale dveře se ani nepohnuly. „Sando, podrž mi tu svíčku,“ požádal kamaráda a vtiskl mu ji do ruky. Popadl kliku oběma rukama a zabral ze všech sil. Dveře se se skřípěním otevřely.

„Co to je?“ vyjekl.

„Ukaž,“ protlačil se kolem něj Sando, aby se mohl taky podívat.

Po obou stranách dveří stály u stěn dlouhé police. Nic víc v místnosti nebylo. Na policích byly jedna vedle druhé vyrovnané zaprášené zavařovací sklenice, ve kterých – pokud se Sando nepletl – bylo pouze velké ovoce naložené v červené tekutině. „Ať už je to cokoli, bývalý majitel domu to měl asi moc rád,“ zašeptal.

Další místnost vypadala jako alchymistická laboratoř. U zadní stěny byl stůl, na kterém stála zvláštní konstrukce ze skleněných baněk. Hned vedle se tyčil stojánek na knihy s otevřenou, neuvěřitelně tlustou knihou, která vypadala, že když se jí někdo dotkne, rozpadne se na prach. Na pravé stěně byla police plná malých lahviček, kovových krabiček a dřevěných schránek.

Hanissa nadšeně vyjekla a vykulila oči. Běžela k polici, ze které hned vyndala několik kouzelnických potřeb. Jásala jako malé dítě, jež spadlo do kádě plné sladkostí. Přeběhla

k otevřené knize a zavřela ji, aby si mohla přečíst její název. Sando byl vysloveně zklamaný, že se kniha nerozpadla na prach.

„Ach, podívejte se na to,“ volala dívka a oči jí jen zářily. „*Malý alchymistický slabikář* od Velmistra Hakkelbahše Inn Jabelkaua. Víte, jaká je to vzácnost?“

To tedy Sando nevěděl. Mnohem víc ho v té chvíli zajímalo, jestli Hakkelbahš Inn Jabelkau napsal taky *Velký alchymistický slabikář* – a jestli ano, jak je asi tlustý.

„Fajn, Hanisso,“ povzdechl si Tomrin. „Máme tě tu několik dalších týdnů nechat, nebo s námi půjdeš do zbývajících místností?“ Očividně se stejně jako Sando obával, že jejich kamarádka posedlá čarováním stráví nad svými experimenty ještě mnohem víc času.

Hanissa se jen nerada odpoutala od knihy. „No dobře, půjdu s vámi. Tady to mi neuteče. Ale nutně si to všechno pak musím prohlédnout podrobněji. A až půjdeme nahoru, vezmu si tu knihu s sebou.“ Láskyplně pohladila koženou vazbu.

„Jak to bylo s tím: ‚Já jsem vám to přece říkala?‘“ zašklebil se na ni Sando, když k nim došla.

„No tak, zmlkni,“ zabručela Hanissa tiše, a když ho míjela, přátelsky ho štípla do boku.

Třetí místnost vypadala jako nějaké skladiště. Byla velká skoro jako půda celého domu. A stejně jako tam se všude

povalovaly hromady nepořádku. Bedny, starý nábytek a zvláštní předměty, o kterých Sando ani netušil, k čemu mohou sloužit, tvořily dobrodružně vyhlížející hromadu harampádí. Vše pokrýval prach a v rozích a koutech visely pavučiny.

„Ať už tu dřív bydlel kdokoli, připomíná mi tak trochu strýčka Gumpa,“ poznamenal Sando. „Ten taky nedokáže nic vyhodit.“

„To jsem zvědavý, co najdeme v té poslední místnosti,“ zamumlal Tomrin.

Ale k jejich překvapení byly poslední dveře zamčené.

„Co to má znamenat?“ rozčílil se Tomrin. „Nejdřív tajný mechanismus a teď ještě navíc tenhle zámek.“

Sando se sklonil a ve světle svíčky začal zámek zkoumat. „Je úplně obyčejný. Podrž mi tu svíčku, Tomrine. S tím budeme hotovi raz dva.“ Sáhl do kapsy a vyndal malou sadu kovového náradí. Obratně zastrkoval do zámku jeden nástroj za druhým a zkoumavě jimi otáčel sem a tam. Za necelé dvě minuty něco cvaklo a Sando se na kamarády vítězoslavně zakřenil. „Nic to nebylo.“ Posbíral všechny paklíče a schoval je zase do kapsy.

Vnitřek místnosti je zklamal, protože se zdálo, že je úplně prázdná. Na hladké podlaze nic neleželo, na holých stěnách nic neviselo. Pouze u zadní stěny cosi stálo: plochý předmět vysoký tak do poloviny dveří, zakrytý kusem látky.

Tomrin překvapeně zamrkal. „Co to může být?“

Sando pomalu zavrtěl hlavou. „To netuším.“ Ale něco se mu na té věci nelíbilo – a znovu měl stejně nepříjemný pocit, jako když vstoupil do sklepení.

Trojice kamarádů se opatrně přiblížila k zakrytému předmětu.

„Mohl by to být obraz,“ řekla Hanissa.

„Možná jo,“ přitakal Tomrin. „To hned zjistíme.“ Natáhl ruku k látce.

„Počkej,“ požádal ho Sando. „Mám z toho moc špatný pocit.“

Tomrin na něj pobaveně pohlédl. „Vždyť je to jenom obraz, Sando. Co by nám mohl udělat?“

Hanissa si odkašlala, jako by na jeho otázku znala spoustu odpovědí.

Tomrin spustil nataženou ruku. „Tak dobře. Necháme toho, ty dveře zase zamkneme, zajistíme poklop v podlaze a na všechno zapomeneme. To chcete? Ale za sebe vám říkám, že já bych nemohl klidně sedět tam nahoře, kdybych věděl, že tady dole něco je, a my netušíme, co to je. Co ty na to, Nisso?“ Obrátil se k dívce.

„No, máš pravdu. Kromě toho malby jako takové nebezpečné nejsou, i když jsou třeba očarované. Postupem doby však mohou napáchat docela dost zla. Jestli je pod

tou látkou opravdu očarovaný obraz – a ne jenom portrét ošklivé tetičky majitele domu – budeme mít dost možností ho zničit. Vždyť teď vlastníme jeden exemplář *Malého alchymistického slabikáře!*“

„Sando?“

Chlapec neochotně mávl rukou. „Tak dělej. Samozřejmě že jsem taky zvědavý. A jestli se mi obličej toho chlapíka na obraze nebude líbit, vyřežu mu nový.“ Položil ruku na rukojeť své dýky.

Tomrin přikývl, znovu natáhl ruku a jedním škubnutím látku odstranil.

Všichni tři sebou překvapeně trhli, protože obličej, na které hleděli, byly... jejich vlastní! Nebyl to obraz, ale zrcadlo.

„U všech bohů,“ zamumlal Tomrin a prohrábl si rukou blondaté vlasy. „Tak velké zrcadlo jsem ještě nikdy neviděl. Jen se na tu věc podívejte!“ Předklonil se a ve svitu svíčky zkoumal svůj vlastní obličej. „Je neuvěřitelně kvalitní, úplně jiné než stříbrné zrcadlo mé matky.“

Sando k tomu neměl co říct. Kdykoliv se chtěl vidět, musel doběhnout k nádrži na vodu za Gumpovým příbojem a počkat, až na její hladinu začnou dopadat sluneční paprsky v tom správném úhlu.

„Proč ho asi dali sem dolů?“ podivila se Hanissa a fascinovaně hleděla zblízka do zrcadla.

Zjistila to hned v následujícím okamžiku. Ticho panující ve sklepení proťal její zděšený výkřik.

Fleck seděl v obývacím pokoji nahoře a byl nespokojený. Den začal tak pěkně. Hanissa mu při snídani podstrkovala dobroty přímo ze stolu. Pak se prošli po Bondingoru a Fleck zjistil, že i když všechny louže vypadají stejně, můžou být různě hluboké. Když došli do Dračí ulice č. 13, hráli si s ním Tomrin a Sando s míčkem. Ale pak upadl a otevřel se ten pitomý poklop. Od té chvíle byli jeho tři kamarádi pryč a on tu musí sedět sám a nudí se. Jak hloupě.

Chvíli rozmrzele seděl vedle díry do sklepa, pak se postavil na všechny čtyři a opatrně strčil do otvoru čumák. Zdola ucítil chlad a zatuchlinu.

Náhle zaslechl nějaký zvuk. Znělo to jako tlumené klení. Potom se ozval Hanissin výkřik. Jestli to byl výraz radosti, nebo strachu, to nedokázal Fleck úplně přesně odhadnout.

Opatrně položil přední tlapu na nejvyšší schod a tázavě zakňoural. Když nedostal žádnou odpověď, sešel o další dva schody níž a zkusil to znovu. Znovu k němu dolehly tlumené zvuky. Znělo to, jako by někdo otevřel a zavřel dveře. Pak se začaly přibližovat kroky a za okamžik se pod schody objevili Tomrin, Hanissa a Sando.

„Flečku,“ vyhrkl překvapeně Tomrin. „Co tady děláš?“

„Asi se chtěl vydat za námi,“ řekl Sando, když trojice stoupala po schodišti vzhůru. „Nejspíš měl starost, protože jsme byli dole docela dlouho.“

Tomrin se na Flecka usmál. „Žádné strachy, mrňousi. Všechno je v pořádku.“

Fleck sice nevěděl proč, ale z nějakého záhadného důvodu si tím nebyl úplně jistý.

Kapitola 2 Noční stíny

Mezi věžemi Kouzelnické univerzity se válely cáry mlhy. Osvětlovalo je bledé měsíční světlo a propůjčovalo jim strašidelnou zář. Vzdálený zvon odbíjel půlnoc – tak tiše, jako by se bál noci, která očarovala město stojící na břehu řeky Fleet.

Stejně tak se bál i malý dráček v Hanissině pokoji.

Ustrašeně zakňoural a zalezl hlouběji pod postel rudovlasé dívky. Většinou si z noci nic nedělal. Věděl, že po denním světle pokaždé přijdou hodiny tmy. Zpravidla je ale prospal hlubokým spánkem. Jenže dnešní noci nezamhouřil ani jedno šupinaté víčko. Tichounce ležel a poslouchal. Slyšel hluboké oddechování velké ženy v pokoji na druhé straně bytu. Spala tam Corinda, Hanissina matka. Zvuky vydávala i prkna v podlaze na chodbě před dveřmi bytu;

skřípala a praskala, jak tomu bývá u starého dřeva, které stále pracuje. Nebylo to nic neobvyklého – přesto měl Fleck strach, že se chodbou plíží nějaká příšera. S ostrými zuby a obrovskou chutí na dračí maso.

Nad jeho hlavou se ozvalo zavržení a přinutilo ho nahnout uši. Hanissa se v posteli pohnula. Že by už bylo ráno? Plný naděje se odvážil ze svého úkrytu vystrčit kousíček čumáku, ale vtom se přes hranu postele spustily Hanissiny nohy a dráček rychle ucukl zpět.

Začal váhat. Na Hanisse bylo dneska něco divného – a bylo to *tak* divné, že se tentokrát ani neodvážil olíznout jí nohy, jako to dělával každé ráno. Jeho jednoduchý dračí mozek nedokázal přijít na to, co se děje.

Dívka vstala. Na sobě měla tenkou noční košilku a rozčuchané vlasy jí trčely na všechny strany. Že je Fleck vzhůru, si nejspíš nevšimla, protože vyšla ze svého pokoje a přešla přes obývací pokoj ke dveřím ložnice své matky, aniž by se ohlédla. Zastavila se a krátce poslouchala, jak matka zhluboka oddechuje. Pak se očividně spokojeně otočila a po špičkách přešla ke dveřím do bytu.

Noční výlet? Fleck s nadějí zvedl hlavu. Nestávalo se často, aby se Hanissa v tuto hodinu potají kradla z bytu – ale když už se to stalo, obvykle pak následovala naprosto skvělá dobrodružství.

Jenže tentokrát se zarazil, místo aby se za dívkou rozběhl. Něco tady nehraje. Hanissa dokonce i voní jinak než obvykle. Jablka, mýdlo a odvar z bylinek – to byla ta správná Hanissina vůně. Fleck by ji poznal mezi tisíci, stejně jako vůně svých dalších přátel, které důvěrně znal – Tomrin voní koňským potem, kůží a kovem, Sando přístavem, řekou Fleet a nemytýma ušima. Lidi vůbec voní každý jinak a nezaměnitelně.

Avšak od chvíle, kdy vylezla ze zatuchlého sklepa, voněla Hanissa nějak divně, jakoby po ničem. Možná to je ten důvod, proč nemůže Fleck spát – jeho lidská kamarádka se změnila a on neví proč.

Hanissa opatrně otevřela dveře na chodbu a vyklouzla z místnosti. Fleck se znovu pokusil zachytit důvěrně známou vůni, ale nic necítil. A tak se z čiré bezradnosti vydal za dívkou.

Kouzelnická univerzita byla místem mnoha malých zázraků. Protože tu kouzelníci s šedivými vousy mohli bádát a čarovat podle chuti, v každé místnosti a v každém koutě se skrývala stále nová překvapení. Barevné obláčky výbuchů po nepovedených pokusech, poletující strašidla, okna, která už dávno nevedou do dvora, ale směřují k ledovým Severním pahorkům pohoří Brrr – zkrátka neexistovalo

snad nic, co by se za zdmi ohraničujícími univerzitní areál už někdy neobjevilo. Jakkoli to bylo podivné.

Botanická zahrada nebyla výjimkou. Rozkládala se ve východní části univerzitního areálu a byla obrovská a fascinující. Přes den mezi záhony a po pěšinkách pobíhaly tucty studentů, tu něco zalili, tu něco uhrábli. Anebo se na břehu malého jezírka dohadovali se Strašlivě pokřivenými žábami, což byl druh obojživelníků, který uměl od času jednoho nezdařeného kouzla mluvit, od té doby se považoval za zakleté královské děti a očekával, že se tak k němu budou všichni chovat.

Kromě žáků se v zahradě vyskytovali i břichatí magistři posedávající ve stínu vysokých stromů a spokojeně podřimující ve stínech svých špičatých klobouků se širokými krempami. Někteří se spokojeně procházeli a kochali se krásou květin – anebo jim padli za oběť. Pravidelně totiž docházelo k tomu, že některý ze staříků musel být vyproštěn z porostu svízele – tvrdošíjného a obtížného plevele rostoucího v jižní části zahrady. Další se snažili rozluštit klábosení ševelivých palem, jejichž listy vydávaly zvuk připomínající spiklenecký šepot. Pod nimi magistři často zapomínali na čas a přicházeli pak pozdě na přednášky.

V noci byla botanická zahrada opuštěná a panovalo v ní ticho. Za stěnami rozlehlých skleníků se nic ani nepohnulo.

Květiny na obou stranách štěrkem vysypaných pěšinek měly svěšené hlavičky, zelení gnómíci klidně spali ve svých maličkých domečcích z hub a kouzelníci, kteří se o zahradu starali od rána do večera, byli ve svých postelích, kde snili o senné rýmě a o době sklizně.

Všichni kromě jednoho.

„No, no, no. Ne tak rychle, mladá dámo.“ Winhelm Pappadocis Kleiblatt káravě pohlédl na masožravou rostlinu, kterou právě krmil. Ve sklech jeho brýlí se odrazilo mihotavé světlo svíčky v jeho lucerně. „Nehltej tolik. To ti nesluší.“

Rostlina na dlouhém stonku s okvětními lístky ostrými jako tesáky si z jeho slov nic nedělala. Hladově chňapala po syrovém mase v jeho ruce, ale magistr v zahradnické zástěře a holínkách jí šikovně uhýbal.

„Je mi líto, ale když se neumíš chovat...“ S tichým povzdechem zklamaného vychovatele se odvrátil a přes rameno si přehodil svou těžkou tašku.

Hanissy si všiml, až když chtěl nakrmit další z hladových rostlin. Stála napůl zahalená mlhou mezi dvěma smutečními vrbami. Vypadalo to, že na sebe nechce upoutat kouzelníkovu pozornost dřív, než je nezbytně nutné.

„Ehm, zdravím,“ pronesl Kleiblatt a udiveně si dívku prohlédl od hlavy až k patě. „Není ti, ehm, zima, nebo tak něco?“

Hanissa zavrtěla hlavou.

„Ehm, tak dobře, dobře.“ Kleiblatt spokojeně přikývl. „V tomhle podzimním počasí se může člověk snadno nachladit. Zrovna jsem chtěl jít zkontrolovat záhony s bylinkami. Měsíční světlo má na ně obzvlášť silné účinky, když se sklízí po půlnoci. Chceš mě doprovodit?“

Hanissa pouze přikývla, ale neřekla ani slovo.

Dál pokračovali spolu. Kleiblatt jí lucernou svítil na cestu. „Viš, já dobu po půlnoci přímo miluji,“ podotkl magistr. „Upřímně řečeno bych si to býval nikdy nemyslel. Když mi děkan nabídl, abych od starého Wyrzelhelzla převzal zahradu s lilkovitými rostlinami, nejprve jsem chtěl odmítnout. Přece jenom už mám svou oblast výzkumu, kterou mám velice rád: své bylinky. Ale teď... teď už celé dva měsíce noc co noc pobíhám mezi záhony, keři a stromy a nedokážu si představit nic hezčího. Je tu klid a řád – a každodenní chaos tu v těchto hodinách nemá co pohledávat. Někdy mi v noci připadá, jako by tu celá zahrada byla jen pro mě – i když to teď zní velmi nafoukaně.“

„Skoro jako by to prohlásily Pokřivené žáby,“ přitakala Hanissa. Zvláštní tón v jejím hlase by určitě nepostřehla ani její vlastní matka.

Natož aby si ho všiml Kleiblatt. Tiše se zasmál. „U děkana plnovousu, to je mi panečku přirovnání. Zkrátka se

mi moje nová práce moc zamlouvá – ale přesto se rád ještě věnuji i bylinkám. Například včera jsem noc využil k tomu, abych se pokusil zkřížit kopřivu žahavku s třapatkou zářivou. Inu, o výsledku raději moc mluvit nebudeme – nebo snad znáš někoho, kdo by měl zájem o rostlinu, na kterou stačí pouze pohlédnout, a člověku okamžitě naskočí svědivá vyrážka? Avšak věcně vzato...“

Kouzelník pohlédl na Hanissu a zarazil se. Dívka se na něj dívala zvláštním pohledem. V zelených očích jí blýskalo – ale nebyl to odraz lucerny, nýbrž...

... čiré zlo!

Magistr Kleiblatt to pochopil, až když už bylo málem pozdě. Vyděšeně vytřeštil oči.

Mlhou pronikl paprsek měsíčního světla a dopadl na Hanissinu tvář. Kleiblatt hrůzou doslova zkameněl, když se její ústa roztáhla v podivném úsměvu.

Fleck se okamžitě otočil směrem, odkud zazněl pronikavý výkřik. Uprostřed spleti pěšinek, cestiček, křoví a stromů ztratil malý draček nejprve Hanissu a potom i orientaci. Od té chvíle se vůbec necítil dobře. Bezradně ťpal po zahradě. Ale ten výkřik všechno změnil.

Přestože umklkl stejně rychle, jako se ozval, nebylo pro Fleckovy dračí uši vůbec těžké určit, odkud vyšel. Rychle se tím směrem rozběhl a úplně přitom zapomněl na strach ze

tmy. Čím víc se přibližoval, tím víc si byl směrem svého běhu jistější. Bylinky, zem a staré knihy – takhle je cítit jenom jeden ze zahradních kouzelníků.

Když Fleck doběhl k houští na břehu malého rybníka, spatřil nedaleko vody stát proti sobě Hanissu a starého kouzelníka. Mezi nimi se odehrávalo něco velmi děsivého.

Hanissa měla zavřené oči a zakloněnou hlavu. Pomalu pohybovala rty a šermovala před sebou pažemi, jako by ve vzduchu splétala síť z neviditelných vláken. A magistr, stojící necelé dva kroky od ní, jako by se do ní zapletl. Stál bez pohnutí, jako kdyby ho zasáhal blesk. Sledoval Hanissino počínání s hrůzou vytreštěnýma očima. Na čele se mu leskly kapičky potu, které mu stékaly po tvářích a odkapávaly ze špičky nosu. Ve tváři byl bledý jako stěna a zjevně za to nemohlo slabé měsíční světlo.

Vtom noc vzplála! Alespoň Fleckovi krčícímu se vystrašeně v houští to tak připadalo. Kde se vzaly, tu se vzaly, vzduch začaly křížovat tenké blesky. Vycházely z Hanissiných šermujících rukou, bičovaly starého muže a téměř celého ho obalovaly. Kdykoli se dotkly jeho těla, starý kouzelník sebou bolestivě trhl, ale z jeho úst nevyšel ani hlásek.

Ne, tohle není Nissa! Tohle *nemůže* být ona! Fleck ještě nikdy neviděl, že by někomu úmyslně způsobila bolest. A to kouzlo, které provádí, je příliš zlé a plné násilí.

Mladý létající drak vůbec nechápal, co se to před jeho očima odehrává, cítil však, že je to špatné. A jde z toho hrůza.

„Odevzdejte mi ji!“ zazněl mrazivě hluboký cizí hlas z Hanissiných úst. „Odevzdejte mi svou sílu, starý muži! Můj pán ji potřebuje mnohem víc než vy. A já jsem jeho oddaný nástroj.“

„Ni... nikdy!“ procedil kouzelník skrz zaťaté zuby. Zdálo se, že ho to stojí obrovské úsilí. „Ať... ať už... vy jste... nic... vám nedám!“

Tvor vypadající jako Hanissa se nenávistně zasmál. „Mně se neubráníte, starochu. Copak to nevidíte? Stojí před vámi jen malé dítě, ale dokáže toho mnohem víc než vy. Vzdejte se a předejte mi svou magickou energii! Můj pán má hlad.“

Kouzelník byl bledý jako stěna. Tenoučká pouta planoucí energie ho držela na místě a kouzelník se svíjel v jejich strašlivém sevření. „Kdo... jste?“ zasténal. „A kdo... je ten... váš pán?“

Falešná Hanissa zvedla pravou ruku, sevřela ji v pěst a mrštila směrem k magistrovi magickou kouli.

Fleck schoval čumák pod předními packami. Z hrdla se mu dralo kňučení, ale neodvážil se zakňučet nahlas. V hlavě ucítil pnutí a šhubání – dělo se to pokaždé, když se chystala jeho proměna v Nočního žrouta. Jenže tentokrát se ze všech

sil snažil proměně zabránit. Nesmí toho tvora, co předstírá, že je Hanissa, na sebe upozornit.

Magická koule mezitím magistra zasáhla. Muž začal vypadat skoro jako duch. Celé tělo mu slabě zářilo a z té záře se stal jakýsi mlžný oblak, který odplul vzduchem směrem k Hanisse. Zmizel v jejích očích, uších, v ústech i nosu.

Jakmile dívka ten zvláštní mlžný opar vstřebala, odčarovala kouzelná pouta z Kleiblattova těla. Podle všeho jí k tomu stačil jeden pohyb ruky a několik nezvučně odříkaných slov. Plameny pohasly a kouzelník byl volný.

„Co... jak...“ vykoktal zmateně a třesoucíma se rukama si přejel po potem zmáčeném obličejí. Mžoural, jako by se právě probudil z nějakého snu, na který se nemůže rozpomenout. Pak jeho pohled padl na Hanissu. „Co... co tady děláš, mé dítě?“ vykoktal. „Není ti, ehm, zima, nebo tak něco?“

Dívka, o které si Fleck myslel, že ji zná víc než dobře, zavrtěla s úsměvem hlavou. „Ani trochu, magistře Kleiblatte,“ odpověděla starým známým Hanissiným hlasem. „Naopak: už celou věčnost jsem se necítila tak dobře jako teď. Zato vy vypadáte nějak churavě.“

Magistr Kleiblatt se dotkl své hlavy a zasténal. „Ano, já... se necítím vůbec dobře. Zvláštní! Doprovodila bys mě zpátky k obytné části areálu?“

Teprve když oba zmizeli v mlze, odvážil se Fleck vylézt ze svého úkrytu. Znovu zavětril ve vzduchu, jestli neucítí Hanissu – ale marně. Po jablkách, mýdle a odvaru z bylin tu nevonělo nic. Vůbec nic.

Někde uprostřed botanické zahrady dlouze zahoukala sova. Znělo to naříkavě a neblaze zároveň. Fleck sebou trhl, otočil se na patě a pádil, jak nejrychleji dovedl, k východu z areálu Kouzelnické univerzity.

Kapitola 3

Špatné ráno

„Pátá hodina udeřila, všude panuje klid!“

Bondingorský ponocný krácel těžkým krokem dolů ulicí. Halapartnu měl položenou na levém rameni a v pravé ruce držel lucernu a mával s ní sem a tam. Tu ozářila boční ulici, tu vchod do některého z domů. Ale v převalující se mlze toho o mnoho víc neviděl.

Stejně na tom byl i Fleck.

Krčil se za hromadou páchnoucích odpadků nakupených v mezeře mezi dvěma domy. Byl vyděšený a měl by být i dost unavený, když už téměř tři hodiny bloudí městem. Ale na nohou ho držel strach. A hlad. Posmutněle si prohlížel hromadu odpadků. Nedalo by se tam třeba najít něco k snědku?

Vtom se ta hromada pohnula. Začala sténat a chrochtat a náhle se z ní vynořila špinavá hnědá ruka. Odsunula stranou útržek látky a pod ním se objevil žabí obličej malého gnorka. Gnorkové byli nevelcí a nepřilíš chytrí tvorové, kteří se objevovali především v přístavu a ve čtvrti Mnoha národů. Obvykle se potulovali po uličkách a zadních dvorcích, kde přehrabovali odpadky a hledali něco k jídlu a věci, které by ještě mohly hodit. Vše, co našli, si pak zarputile bránili.

Výjimkou nebyl ani tenhle chlapík. „Hej, co tu tak dychtivě obhlížíš moji hromadu, ty jedna malá potvoro? Tady bydlím já. Najdi si svou vlastní.“

Fleck o krok ucouvl a naříkavě zakňučel. Měl vážně hlad a kromě toho nevěděl, co má dělat. Hanissin útok na starého magistra v botanické zahradě ho zcela vyvedl z míry.

„Nekňuč tady na mě,“ zavrčel gnorek a soukal se z hromady. Postavil se na ni jako vojevůdce – rozkročeně a s rukama založenýma v bok. „Já ti nepomůžu. Jestli potřebuješ pomoc, obrať se na městskou gardu.“ Kostnatým prstem ukázal nahoru do uličky. „I když – to možná raději ne. Když budeš mít smůlu, povolají tě obratem do služby. Garda potřebuje draky pořád.“ Mečivě se zasmál. V dalším okamžiku však zase zvážněl. „Mně to může být jedno. Ale tohle je můj domov, takže mazej pryč a už mě neruš. Dost na tom,

že jsi mě vzbudil. Tak šup, šup.“ Gnorek postoupil k Fleckovi o krok blíž a máchal vyzáblyma rukama. Dráček se otočil a utekl.

Z mlhy zazněl zvon umístěný na Chrámu gnómů. Městská garda, to není tak špatný nápad. Vždyť v pevnosti městské gardy žije Tomrin.

Zvon ještě několikrát odbil a začalo se rozednívat. Mlha se trochu prosvětliła a Fleck konečně zjistil, kde se vlastně nachází. Jeho bloudění ho dovedlo nedaleko Hlavního náměstí. A přes dva domy zahlédl i vršek, na kterém se tyčila pevnost městské gardy.

Honem se k ní rozběhl. Létat uměl, ale špatně – a kdyby se znovu objevil nad střechami Bondingoru v podobě Nočního žrouta, způsobilo by to určitě spoustu rozruchu. Tenkrát se ho snažili ulovit a zabít. Něco takového už prožít nechce.

Konečně dorazil k vršku, na kterém stála pevnost. Za křovisky lemujícími cestu pádil Fleck k bráně.

Před ní stáli dva vojáci. Oba měli na sobě stříbřitě se lesknoucí zbroj a modročervené barvy města Bondingor. V rukou svírali dlouhá kopí, u pasu měli připnuté meče. Nevypadali na to, že by dovnitř vpustili mladého létajícího draka, který přiběhl bůhví odkud.

Toto je pouze náhled elektronické knihy.
Zakoupení její plné verze je možné v
elektronickém obchodě společnosti eReading.